

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne: 7. 3. 2007

Č.j. R 48/2004-03428/2007/300

V Brně dne 20. února 2007

V dalším řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 125/04-5980/04-ORP ze dne 15. 9. 2004 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podal účastník řízení – **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4, Poliklinika Budějovická, Antala Staška 80, IČ 40 76 30 21, právně zastoupená JUDr. Janem Pavlíkem, advokátem se sídlem Praha 3, Orebitská 616/9, jsem podle § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na návrh rozkladové komise

rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 125/04-5980/04-ORP ze dne 15. 9. 2004 **r u š í m** a věc **v r a c í m** správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

1. Správní orgán prvního stupně vydal dne 15. 9. 2004 rozhodnutí č.j. S 125/04-5980/04-ORP (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým deklaroval, že účastník řízení, Česká lékárnická komora, se sídlem Praha 4, Poliklinika Budějovická, Antala Staška 80, IČ 40 76 30 21 (dále též „účastník“ nebo „účastník řízení“), tím, že sjezdem delegátů konaným dne 8. 11. 2002

schválil Licenční řád, obsahující v § 4 odst. 1 oprávnění vyjadřovat souhlas s umístěním lékárny, včetně případného odloučeného oddělení pro výdej léčiv a prostředků zdravotnické techniky, a souhlas s věcným, technickým a personálním vybavením lékárny pro rozsah poskytované lékárenské péče, porušil § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), neboť schválení § 4 odst. 1 Licenčního řádu sjezdem delegátů je zakázané a neplatné rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které vedlo k narušení hospodářské soutěže na trhu lékárnických služeb.

2. Ve druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně shora uvedené jednání účastníkovi řízení zakázal. Ve třetí výrokové části napadeného rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně uložil účastníkovi za výše uvedené porušení § 3 odst. 1 zákona podle § 22 odst. 2 téhož zákona pokutu ve výši 500.000,- Kč. Ve čtvrté výrokové části napadeného rozhodnutí bylo účastníkovi uloženo opatření k nápravě spočívající v povinnosti do 60 dnů po právní moci rozhodnutí vypustit z § 4 odst. 1 Licenčního řádu slova „vyjadřuje souhlas s umístěním lékárny, včetně případného odloučeného oddělení pro výdej léčiv a prostředků zdravotnické techniky, a souhlas s věcným, technickým a personálním vybavením lékárny“, doklady o splnění této povinnosti předložit Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) do 30 dnů od provedení změny ustanovení § 4 odst. 1 Licenčního řádu, dále informovat členy účastníka řízení o prvostupňovém rozhodnutí do 15 dnů ode dne nabytí jeho právní moci a doklady o splnění této povinnosti předložit Úřadu do 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Rozklad

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad. Účastník řízení ve svém rozkladu zejména namítal nesprávné zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán prvního stupně se totiž dle názoru účastníka řízení nezabýval tím, zda je řízení a provozování Droxi lékáren žadáným způsobem v souladu s právními předpisy o provozování nestátních zdravotnických zařízení a o poskytování zdravotní péče.
4. Účastník řízení byl rovněž přesvědčen, že správní orgán prvního stupně pochybil při právním posouzení věci. Toto pochybení správního orgánu prvního stupně shledává účastník řízení v tom, že podle prvostupňového rozhodnutí neexistuje právní předpis, který by účastníka opravňoval posuzovat umístění lékárny, její prostorové uspořádání, personální, věcné a technické vybavení, a že jedinými podmínkami vydání osvědčení jsou § 2 a § 5 Licenčního řádu. V této souvislosti účastník řízení poukazuje na právní úpravu obsaženou zejména ve vyhlášce ministerstva zdravotnictví České republiky č. 49/1993 Sb., o technických a věcných požadavcích na vybavení zdravotnických zařízení, v platném znění, která stanoví základní technické a věcné parametry pro zdravotnická zařízení lékárenské péče, jakými jsou např. výrobní a provozní prostory lékáren, jejich minimální plochy a nezbytné vybavení, atd., dále pak v právních předpisech, které stanovují požadavky na odbornost poskytování zdravotní péče a kterými jsou zejména zákon č. 79/1997 Sb., o léčivech a o změnách a doplnění některých souvisejících zákonů, v platném znění, který stanoví mimo jiné např. obecné předpoklady pro nakládání s léčivy a podmínky pro jejich distribuci; zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, v platném znění, jež obsahuje především definici lékárenské péče jako součásti zdravotní péče poskytované zdravotnickými zařízeními;

a konečně zákon č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, v platném znění (dále též „zákon o zdravotní péči“). V souvislosti s posledně jmenovaným právním předpisem účastník řízení poukazuje na skutečnost, že podmínky pro provozování lékárny nejsou stanoveny pouze v § 10 zákona o zdravotní péči, ale vyplývají z jeho celkového znění, jakož i z ostatních právních předpisů upravujících poskytování zdravotní péče.

První rozhodnutí o rozkladu

5. Dne 11. 10. 2005 vydal předseda Úřadu rozhodnutí č.j. R 48/2004 (dále též „první rozhodnutí o rozkladu“), kterým změnil výrokovou část I. prvostupňového rozhodnutí v tom smyslu, že přijetí § 4 odst. 1 Licenčního řádu sjezdem delegátů účastníka konaným dne 8. 11. 2002 je podle § 3 odst. 1 zákona zakázaným a neplatným rozhodnutím sdružení soutěžitelů, neboť jeho aplikace mohla vést k narušení hospodářské soutěže na trhu lékárnických služeb.
6. Druhá výroková část prvostupňového rozhodnutí byla prvním rozhodnutím o rozkladu změněna v tom smyslu, že se účastníkovi řízení plnění § 4 odst. 1 Licenčního řádu způsobem narušujícím hospodářskou soutěž zakazuje.
7. Třetí výrokovou částí prvostupňového rozhodnutí byla potvrzena výše uložené pokuty, a to 500.000,- Kč. Čtvrtá výroková část prvostupňového rozhodnutí ukládající účastníkovi řízení opatření k nápravě byla zrušena.
8. Předseda Úřadu v prvním rozhodnutí o rozkladu dospěl na základě zhodnocení právního postavení účastníka řízení a jeho oprávnění, jež vyplývají ze zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění (dále též “zákon o komorách”) k závěru, že účastník je předmětným jednáním schopen ovlivnit hospodářskou soutěž na vymezeném relevantním trhu lékárnických služeb; zároveň konstatoval, že účastníka řízení lze považovat ve smyslu § 2 odst. 1 zákona za soutěžitele, a proto shora popsané jednání spadá do působnosti zákona.
9. První rozhodnutí o rozkladu odmítlo jako nedůvodné námitky účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vycházel a) z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když se nezabýval otázkou, zda zřízení a provozování Droxi lékáren žádaným způsobem je v souladu s právními předpisy o provozování nestátních zdravotnických zařízeních, a b) z nesprávného právního posouzení věci, když uvedl, že neexistuje žádný právní předpis, který by účastníka řízení opravňoval posuzovat umístění lékárny, její prostorové uspořádání, personální, věcné a technické vybavení. Na podporu svých závěrů odkázal předseda Úřadu na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 28 Ca 69/2001-46 ze dne 14. 11. 2001 vydaný ve věci žalobce PharmDr. Vladimíra Vinklárka.
10. Předseda Úřadu se tak v prvním rozhodnutí o rozkladu ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně do té míry, že účastník řízení porušil § 3 odst. 1 zákona, a to přijetím zakázaného a neplatného rozhodnutí sdružení soutěžitele, kterým bylo § 4 odst. 1 Licenčního řádu. Rozdílně od názoru správního orgánu prvního stupně však předseda Úřadu zhodnotil nežádoucí dopad předmětného jednání účastníka řízení na hospodářskou soutěž. Ten podle něj mělo nikoli samotné přijetí § 4 odst. 1 Licenčního řádu, nýbrž aplikace tohoto

ustanovení v případech vydání rozhodnutí o zamítnutí žádostí o vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce Droxi lékáren společnosti The Drogerie představenstvem účastníka ze dne 27. srpna 2003 (odborné zástupkyni Mgr. Nebřenské) a ze dne 17. března 2004 (odborné zástupkyni Mgr. Košařové) s odůvodněním, že osvědčení není žadatelům vydáno z důvodu umístění lékárny, prostorového řešení lékárny, či proto, že představenstvo účastníka pochybovalo o způsobilosti odborného zástupce zajistit provoz lékárny v souladu se zákony, řády účastníka řízení a v souladu s etikou výkonu povolání.

11. V rozhodnutí o rozkladu předseda Úřadu rovněž potvrdil výši pokuty, kterou účastníkovi řízení uložil správní orgán prvního stupně.

II. Rozsudek Krajského soudu v Brně

12. Proti prvnímu rozhodnutí o rozkladu podal účastník řízení včas ke Krajskému soudu v Brně (dále též „soud“ nebo „krajský soud“) žalobu, o které soud rozhodl rozsudkem č.j. 31 Ca 164/2005-59 ze dne 25. 7. 2006. Tímto rozsudkem bylo první rozhodnutí o rozkladu zrušeno a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání.

13. Jako důvodnou shledal soud námitku účastníka řízení, podle které k narušení hospodářské soutěže nevedlo samotné přijetí Licenčního řádu dne 8. 11. 2002. Soud ve svém rozsudku uvedl, že rozhodnutí účastníka řízení přijmout text § 4 odst. 1 Licenčního řádu nelze připisovat protisoutěžní charakter ve smyslu § 3 odst. 1 zákona, neboť tento úkon sám o sobě postrádá prvek byť alespoň nepřímé snahy o unifikaci chování určitého okruhu soutěžitelů v souladu s rozhodnutím sdružení. Text § 4 odst. 1 Licenčního řádu obsahuje pouze kritéria, která mají být posuzována při rozhodování účastníka o vydání příslušného osvědčení. Ve vztahu k těmto kritériím pak soud konstatoval, že *„nepředstavují pro žádný subjekt či orgán do budoucna návod postupu ani diskriminační ani excepčního charakteru ve vztahu k nově vstupujícím soutěžitelům na trh...“*

14. Krajský soud uvedl, že první rozhodnutí o rozkladu se pokouší odstranit rozpor mezi skutkovým popisem údajného deliktu a okamžikem, od něhož se odvíjí protisoutěžní dopad jednání účastníka obsažený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že konstatuje aplikační protisoutěžní způsobilost jednání účastníka bez ohledu na jeho protisoutěžní způsobilost kodifikační. Podle soudu *„k zabránění vstupu soutěžitelů na trh nedošlo ani nemohlo dojít v přímém důsledku rozhodnutí žalobkyně [účastníka řízení] přijetí § 4 odst. 1 Licenčního řádu, ale nejvýše až v důsledku jeho následné aplikace v konkrétních případech“*.

III. Přezkum napadeného rozhodnutí

16. Vzhledem k tomu, že správní řízení sp. zn. S 125/04 bylo pravomocně skončeno před účinností zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), je třeba v rámci nového projednání a rozhodnutí postupovat dle tohoto zákona (§ 179 odst. 2 správního řádu).

17. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem v celém rozsahu přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu námitek obsažených v rozkladu, přičemž jsem vycházel z právní úpravy platné v době, kdy k předmětnému správnímu deliktu mělo dojít. V rámci přezkumu jsem rovněž respektoval právní názor Krajského soudu v Brně obsažený v jeho rozsudku č.j. 31 Ca 164/2005-59. Na základě svých zjištění jsem dospěl k závěrům, jež jsou uvedeny v následujících částech odůvodnění.

IV. Právní posouzení věci

18. Po opětovném posouzení prvostupňového rozhodnutí, k němuž jsem povolán po zrušení prvního rozhodnutí o rozkladu ze strany krajského soudu, jsem dospěl k závěru, že mi z důvodů níže uvedených nezbyvá než zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

19. Znovu jsem se zabýval celkovým posouzením předmětné věci i námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném rozkladu, přičemž jsem primárně zkoumal, zda jsou naplněny znaky skutkové podstaty zakázaného rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které vede nebo může vést k narušení hospodářské soutěže

20. Za rozhodnutí sdružení soutěžitelů v kontextu soutěžního práva je možno souhrnně považovat veškerý nejen formálně, ale i materiálně podchycený projev vůle soutěžitelů učiněný prostřednictvím autority, na níž sdružení soutěžitelé přenesli oprávnění k jejímu projevu, který vyjadřuje určitou míru konsenzu. Tyto závěry vycházejí jak z konstantní rozhodovací praxe Úřadu (srov. např. rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 21/2003 ze dne 15. 7. 2004 ve věci *Komora veterinárních lékařů*), tak z judikatury českých soudů (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č.j. 2 A 5/2002-41 ze dne 28. 11. 2002 ve věci *Komora veterinárních lékařů* nebo rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č.j. 2A 5/96 ze dne 12. 9. 1996 ve věci *Česká komora architektů*).

21. Nezbytným předpokladem pro možnou deklaraci zakázaného a neplatného rozhodnutí sdružení soutěžitelů je zjištění, zda lze účastníka řízení považovat za soutěžitele ve smyslu § 2 odst. 1 zákona. Účastník řízení je právnickou osobou a samosprávnou nepolitickou stavovskou organizací sdružující všechny lékárníky zapsané v jím vedeném seznamu; byl zřízen zákonem o komorách. Dle § 2 odst. 1 zákona se soutěžiteli rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právnickými osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli. Účastník řízení, jako stavovská organizace sdružující povinně všechny soutěžitele na trhu lékárnických služeb, je tedy sdružením soutěžitelů ve smyslu zákona.

22. Dle § 2 odst. 2 zákona o komorách je oprávněním účastníka řízení mimo jiné stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vydávat osvědčení o splnění těchto podmínek. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodnutím sdružení soutěžitelů mohou být jak usnesení výkonných orgánů sdružení, jež členy sdružení určitým způsobem, tedy i nepřímo, zavazují, či rozhodnutí o přijetí konkrétních ustanovení do stanov nebo jiných interních předpisů, ale i jakékoli jiné

výsledky konsenzu členů sdružení. Licenční řád je interním předpisem účastníka, jeho přijetí bylo tudíž jednáním, které lze z pohledu soutěžního práva kvalifikovat jako rozhodnutí sdružení soutěžitelů.

23. Pokud by jednání účastníka řízení mělo být vyňato z obecného zákazu vyplývajícího z § 3 odst. 1 zákona, muselo by se jednat o vyjmutí výslovné, a to ve vztahu k samotnému účastníku či jeho konkrétnímu jednání. Z žádného ustanovení zákona ani jiných zvláštních právních předpisů (konkrétně zákona o zdravotní péči či zákona o komorách) však nevyplývá, že by lékárnické služby, resp. činnost účastníka řízení, byla vyňata z aplikovatelnosti výše uvedeného ustanovení zákona na posouzení jejího jednání.
24. Lze tedy uzavřít, že účastník řízení je soutěžitelem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona a že přijetí Licenčního řádu, tj. interního předpisu, lze ze soutěžněprávního hlediska považovat za rozhodnutí sdružení soutěžitelů ve smyslu § 3 odst. 1 zákona. V kontextu shora specifikovaného rozsudku vydaného Krajským soudem v Brně je však pro deklaraci zakázanosti a neplatnosti konkrétního ustanovení Licenčního řádu nutno prokázat, že úkon přijetí takového rozhodnutí sám o sobě obsahuje prvek byť alespoň nepřímé snahy o unifikaci chování okruhu soutěžitelů, jež účastník řízení sdružuje.
25. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že sjezd delegátů účastníka konaný dne 8. 11. 2002 schválil Licenční řád obsahující ustanovení § 4 odst. 1, jenž zní cit.: „*Osvědčení o splnění podmínek pro výkon soukromé lékárnické praxe a pro výkon funkce odborných zástupců podle § 1 odst. 2) písm. a), b) vyjadřuje souhlas s odbornou způsobilostí, s umístěním lékárny, včetně případného odloučeného oddělení pro výdej léčiv a prostředků zdravotnické techniky, a souhlas s věcným, technickým a personálním vybavením lékárny pro rozsah poskytované lékařské péče.*“ Ze zákona o zdravotní péči vyplývá, že je-li provozovatelem právnická osoba, je povinna ustanovit odborného zástupce (§ 9 zákona o zdravotní péči), jehož osvědčení o splnění podmínek k výkonu funkce odborného zástupce vydané účastníkem [§ 2 odst. 2 písm. d) zákona o komorách] je třeba přiložit k žádosti o registraci nestátního zdravotnického zařízení [§ 10 odst. 3 písm. a) zákona o zdravotní péči] podané u krajského úřadu příslušného podle místa provozování nestátního zařízení (§ 8 zákona o zdravotní péči).
26. Dále bylo zjištěno, že představenstvo účastníka přijalo dne 27. 8. 2003 rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce Mgr. Nebřenské a dne 17. 3. 2004 rozhodnutí o zamítnutí žádosti Mgr. Košařové, které měly pro společnost The Drogerie vykonávat zmíněnou funkci odborných zástupců. Účastník řízení přitom odůvodnil svá rozhodnutí právě nesplněním podmínek shora citovaného § 4 odst. 1 Licenčního řádu. Důsledkem rozhodnutí přijatých s odkazem na uvedené ustanovení Licenčního řádu byla tedy skutečnost, že provozovatel Droxi lékáren, společnost The Drogerie, nemohla vstoupit na relevantní trh lékařských služeb, neboť pro realizaci svého úmyslu provozovat soukromé lékárny nezískala potřebné oprávnění k provozování nestátního zařízení.
27. Krajský soud v Brně, jak již bylo výše uvedeno, ve svém rozsudku konstatoval, že vydání § 4 odst. 1 Licenčního řádu postrádá prvek alespoň nepřímé snahy o unifikaci chování lékárníků, které účastník řízení sdružuje. Současně však nevyloučil, že tento prvek snahy o unifikaci by mohl být obsažen v konkrétních rozhodnutích představenstva účastníka řízení,

kterými byly odmítnuty konkrétní žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce. Momentem, kdy mohlo v posuzovaném případě dojít k možnému narušení hospodářské soutěže, vydáním zakázaného a neplatného rozhodnutí sdružení soutěžitelů, by tedy mohlo být vydání rozhodnutí představenstva účastníka o zamítnutí žádostí o vydání osvědčení Mgr. Nebřenské či Mgr. Košařové.

28. Jsem toho názoru, že prvek konsenzu a koordinace mezi soutěžiteli je přítomen již v okamžiku, kdy tito soutěžitelé sdružení vytvářejí, přičemž tento závěr potvrzuje i recentní judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 102/2004-31 ze dne 31. 5. 2005 ve věci *Komora veterinárních lékařů České republiky*), podle níž *“prvek horizontální spolupráce je vlastní jakékoli spolupráci soutěžitelů, kteří se předem sdružili“*. Rozhodnutí sdružení tak v podstatě nahrazuje projev vůle jednotlivých soutěžitelů v něm sdružených a vyjadřuje jej jednotným způsobem.
29. Forma takového projevu vůle (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č.j. 2A 5/96 ze dne 12. 9. 1996 ve věci *Česká komora architektů*), a tedy ani skutečnost, že se v obou případech jednalo po formální stránce o rozhodnutí představenstva účastníka řízení, která vydal v rámci výkonu veřejné správy v přenesené působnosti, a která jsou jako správní rozhodnutí přezkoumatelná v rámci správního soudnictví, není pro právní kvalifikaci takového jednání z pohledu § 3 odst. 1 zákona rozhodující. Tato skutečnost rovněž nebrání tomu, aby byla věc posouzena ve správním řízení před Úřadem, neboť jednání účastníka řízení není žádným jiným právním předpisem z působnosti zákona vyřato.
30. Aplikovatelnost zákona na posuzovaný případ potvrdil rovněž krajský soud ve svém rozsudku. Současně zpochybnil oprávněnost vydání předmětných rozhodnutí představenstvem účastníka řízení, neboť prohlásil, že k zamítnutí žádostí o vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce Mgr. Nebřenské a Mgr. Košařové na základě aplikace § 4 odst. 1 Licenčního řádu došlo z důvodů jdoucích nad rámec zákonného zmocnění obsaženého v zákoně o zdravotní péči a v zákoně o komorách.
31. V souladu s komunitární judikaturou (srov. rozsudek Evropského soudního dvora 45/85 ve věci *Verband der Sachversicherer*, [1987] ECR-405) lze za rozhodnutí sdružení soutěžitelů považovat třeba i pouhé doporučení, za předpokladu, že se jedná o *„...věrný projev vůle sdružení koordinovat chování svých členů bez ohledu na to, jaká je jeho právní kvalifikace ...“*. Jestliže je tedy za určitých okolností rozhodnutím sdružení soutěžitelů pouhé doporučení, pak je za ně nutno v souladu s argumentem *a minori ad maius* považovat i rozhodnutí představenstva účastníka řízení, o jehož závaznosti není pochyb, neboť ze zákazu jednání méně závažného lze usoudit na zákaz jednání závažnějšího stejného druhu.
32. Vzhledem k výše uvedeným závěrům je tedy možno říci, že v případě rozhodnutí představenstva účastníka o zamítnutí žádostí o vydání osvědčení Mgr. Nebřenské a Mgr. Košařové by mohlo *de facto* jít o stejnou situaci, jako by došlo k uzavření zakázané dohody (v užším slova smyslu) mezi existujícími členy účastníka řízení, s cílem bez objektivně ospravedlnitelných důvodů zabránit vstupu nových soutěžitelů na relevantní trh, přičemž souhlasný projev vůle jednotlivých soutěžitelů vzhledem k existenci účastníka řízení, který tyto soutěžitele sdružuje, byl vyjádřen formou rozhodnutí tohoto sdružení.

33. Za účelem ověření těchto závěrů je však třeba provést v rámci správního řízení doplňující šetření, zejména pak ověřit, zda předmět zahájeno správního řízení dopadá rovněž na takto vymezené jednání, které bude do budoucna předmětem šetření Úřadu a právní kvalifikace. Není přitom vyloučeno, že tento předmět správního řízení bude třeba upřesnit. Prověření výše uvedených skutečností, a s tím související možnou změnu předmětu správního řízení, nelze však dle mého přesvědčení provést v rámci řízení o rozkladu, neboť by takový postup mohl zbavit účastníka řízení možnosti využít opravného prostředku proti takovému rozhodnutí, resp. by mohl vést k porušení základní zásady správního řízení, a to zásady dvojinstančnosti. Proto jsem prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil správnímu orgán prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
34. V novém řízení je správní orgán prvního stupně vázán právními názory vyjádřenými v tomto rozhodnutí, jakož i v rozsudku Krajského soudu v Brně. Správní orgán prvního stupně při novém projednání věci zohlední i ostatní námitky účastníka řízení v tomto rozhodnutí neřešené, a zjistí-li jejich důvodnost, případné nedostatky, nepřesnosti či nesprávnosti v novém rozhodnutí odstraní.

V. Závěr

31. Na základě návrhu rozkladové komise a po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího řízení v celém rozsahu i nad rámec uplatněných námitek, se zohledněním právního názoru vysloveného v rozsudku krajského soudu, jsem ze všech shora uvedených důvodů rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

JUDr. Jan Pavlík, advokát
Orebitská 616/9
130 00 Praha 3

Česká lékárnická komora
Poliklinika Budějovická
Antala Staška 80
140 46 Praha 4